

ת"פ 65576/07/17 - מדינת ישראל נגד יוסף שלו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 65576-07-17 מדינת ישראל נ' שלו
לפני כבוד השופט העמית דניאל בארי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יהונתן גנץ

המאשימה

נגד

יוסף שלו

ע"י ב"כ עו"ד מאיר הלר

הנאשמים

הכרעת דין

1. התביעה מייחסת לנאשם עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, לפי סעיף 338 (א) (6) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "החוק").
2. המאשימה טוענת כי ביום 17.3.17 בשעה 09:12 ברחוב יחזקאל שטרייכמן 4 בתל אביב לא נקט הנאשם באמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו בכך שהסתובב עם שני כלבים מעורבים מגזע סלוקי מעורב עם לברדור בחצר הבניין בו הוא מתגורר, שהם ללא רצועה וללא רסן.
3. התביעה טוענת עוד, כי הכלבים של הנאשם גרמו לחבלה במותניו של דן ברקו (להלן - "המתלונן").
4. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. הנאשם טען, כי המתלונן נכנס לחצר הבניין, שהוא מתגורר, ובכך הסיג גבול. הנאשם הוסיף כי הכלבים שלו היו עם רצועה וכי פציעתו של המתלונן לא נגרמה על ידי הכלבים שלו, אלא על ידי כלבו של המתלונן עצמו שהשתולל בהיותו מוחזק על ידי המתלונן.

מהלך הדיון

5. בפני העידו המתלונן, הנאשם ובתו. בנוסף, הוגשו מסמכים מטעם ההגנה והמאשימה, כמו כן העידו שני שוטרים ונשאלו על הפעולות שנקטו במהלך החקירה.

6. כבר בפתח הדברים אציין, כי המתלון עשה עלי רושם אמין. בנקודה העיקרית השנויה במחלוקת אני קובע כי הכלבים של הנאשם היו ללא רצועה וללא רסן.
7. המתלון מסר, כי ביום 17.3.17 יצא לטייל עם כלבו בשכונה בין הבניינים. העד מסר, כי בשלב זה רצו לעברו שני כלבים, והוא הרים את כלבו והחזיק בו בידיו. העד ציין, כי הכלבים שרצו לעברו התחילו לקפוץ עליו ולתקוף אותו. לדבריו, הדבר נמשך בין חצי דקה לדקה, והנייד שהיה בידו נפל בין השיחים.
8. בשלב זה, הגיע אליו הנאשם, לקח את הכלבים שתקפו אותו. **"הם היו בלי רצועה... וכלי מחסום פה...".** העד מסר כי הוא נפגע במותן וגם לכלב שלו היתה שריטה. הוא חזר לביתו. אביו לקח אותו לטיפול. העד אישר כי לא ראה באופן מדויק כיצד נשרט. תמונות המתעדות את הפגיעה הוגשו וסומנו (ת/1).
9. העד מסר, כי אחד הכלבים שהיה מעורב בתקרית שתיאר נשך בשנת 2014 את כלבו. בתו של הנאשם לקחה אחריות על הטיפול בכלב ושילמה על הטיפול. העד זכר בטעות כי גם באותה תקרית היו מעורבים שני הכלבים.
10. המתלון הכחיש כי בעט בכלבים של הנאשם. העד טען, כי כלבי הנאשם כל הזמן מסתובבים ללא רצועה, וכי גם אחרי המקרה נשוא הדיון הוא תיעד אותם הולכים ללא רצועה.
11. בחקירתו הנגדית ציין העד, כי עבר בשביל בין הבניינים שברחוב שטרייכמן. העד שרטט את מיקומו ומיקום הכלבים של הנאשם ביום האירוע (ס/1). העד אישר כי לבניין בשטרייכמן 4 יש אזור של גינה. העד הכחיש כי יש גדר סביב הגינה, וטען כי שורות האבן סביב הגינה אינן גדר.
12. בחקירתו הנגדית חזר וציין העד, כי כלבו נשרט בבטן באירוע נשוא הדיון בפניו. העד אישר, כי הגיש תביעה כספית נגד הנאשם בביהמ"ש לתביעות קטנות. העד אישר, כי אחרי האירוע הנאשם מסר לו מספר טלפון, אך הוא לא התקשר אליו.
13. הנאשם נחקר באזהרה ביום 23.3.17, ומסר כי המתלון הסיג גבול כל יום, כולל אחרי המקרה. הנאשם ציין **"...הבחור היה עם הכלב שלו בשטח הפרטי שלנו כמסיג גבול...".** הוא הוסיף כי הכלבים שלו היו עם רצועה באורך חמישה מטרים.
14. הנאשם הוסיף כי הכלבים שלו רצו לשחק עם כלבו של המתלון. המתלון נבהל והרים את כלבו על הידיים שלו. הנאשם טען, כי המתלון בעט מספר פעמים בכלב הגדול שלו ודרך לו על הרגל. הנאשם מסר, כי המתלון צעק **"הוא נשך אותו... אני הייתי אותו ואמרתי לו קוראים לי יוסי. זה הטלפון"**

שלי". הנאשם הוסיף, כי לא ראה סימן פגיעה על הכלב של המתלון.

15. הנאשם אישר, כי המתלון הראה לו את השריטות על גופו, וטען כי ככל הנראה שריטות אלה נגרמו לו על ידי הכלב שלו.

16. הנאשם ציין, כי מספר ימים אחרי האירוע המתלון הגיע שוב לאותו מקום עם כלבו שעה שבתו היתה עם שני הכלבים במקום. הנאשם מסר **"...מי שמפחד מהכלבים לא היה חוזר לאותו מקום..."**.

17. הנאשם אישר, כי אחד הכלבים נשך את כלבו של המתלון באירוע קודם, וציין **"...הכלבים שתו מים והם רבו מי שותה מים ראשון... הבת שלי לקחה את הכלב וטיפלה בכלב שלו. לא קרה כלום..."**.

18. הנאשם טען שכלבו לא יכול היה להגיע לגובה המותן של המתלון ולגרום לו שריטות. הוא גם מסר שלא ידוע לו אם במקום מצלמות אבטחה.

19. בעדותו בפני ציין הנאשם, כי הוא לא מכיר היכרות ממשית את המתלון. הוא ציין, כי אצלם בסביבה הרבה שכנים מטיילים עם הכלבים. העד מסר, כי המתלון גר ברחוב שטרייכמן 6, והוא במספר 4, והוסיף כי לבניין שלו יש גינה פרטית ששם מטיילים עם הכלבים.

20. העד ציין, כי סביב הגינה יש חומה אמנם לא גבוהה, אבל חומה. הנאשם טען, כי החומה היא בגובה 50 ס"מ. הנאשם מסר כי הייתה לו רצועה של 5 מטרים, שהכלבים ששייכים לבתו ראו את הכלב של הנאשם על הדשא. הכלבים שלו רצו לעבר הכלב של המתלון. הנאשם מסר, כי הכלב הצעיר הוא בן שלוש, וכי הגדול הוא כלב טוב שלא נושך אף אחד.

21. הנאשם אישר, כי המתלון הרים את הכלב שלו שכלביו רצו לעברו, וכי הטלפון והדברים שלו עפו. הנאשם טען, כי הכלב של המתלון השתולל עליו ושרט אותו.

22. הנאשם מסר, כי המתלון בעט בכלבו וגרם לו לפגיעה ברגלו. כשנשאל מדוע לא השתמש ברצועות השיב **"מה זאת אומרת, בלמתי אותם בשנייה, הם לא נגעו בו אפילו... כשהוא בעט בכלב הכלב שלי התרומם..."**. הנאשם ציין, כי כשהוא מתרומם הכלב מגיע לגובה שני מטרים.

23. הנאשם ציין, כי אחרי האירוע הוא הציג עצמו ונתן את מספר הטלפון שלו למתלון. בהמשך טען הנאשם **"...אני לא ידעתי שיש קשר בכלל עם הבת שלי אתו..."**. הוא גם טען כי כלבו לא יכול היה להגיע למותן של המתלון שהוא בגובה 1.80 מ'.

24. הנאשם נשאל על האירוע הקודם שהיה עם הכלב של הבת שלו, וטען כי לא ידע על כך והתקשר אחרי חקירתו לברר את העניין עם בתו. לאחר שהופנתה תשומת לבו לכך כי התייחס בחקירתו על האירוע הקודם, מסר הנאשם **"...אני חושב שהוא נתן לי לדבר איתה בטלפון..."**.
25. בהמשך מסר הנאשם בהתייחס למתלונן **"...הבחור, עם כל הכבוד לו, מעוניין מאוד לצאת עם הבת שלי, הוא עוקב אחריה.. הבחור היה מסמס לה בלי הפסקה, כולל הצעה לבוא לעשן אתו סמים בקומה שמינית בבית..."**.
26. בחקירתו הנגדית טען הנאשם, כי האירוע כולו נמשך אולי חמש שניות. הנאשם טען, כי יתכן והמתלונן לא ראה את הרצועות כיוון שמדובר ברצועות דקות. הנאשם טען, כי המרחק בינו ובין המתלונן היה 4-5 מטרים וכי הכלבים היו במרחק 2 מטרים ממנו.
27. בתשובה לשאלת התובע מסר הנאשם, כי יתכן והמתלונן בעט פעם אחת בכלבו.
28. הנאשם מסר, כי הבת שלו הייתה צריכה לעבור דירה בגלל ההטרדות של המתלונן. הוא ציין, כי הוא מימן את הוצאות הדירה, והוסיף **"...עד עכשיו הוא ממשיך..."**. הנאשם ציין, כי הבת עזבה את הבית לפני ארבעה חודשים **"כי הוא לא הפסיק..."**.
29. מטעמו של הנאשם העידה בתו הגברת סיגל שליו. העדה ציינה, כי הכירה את המתלונן כשהסתובבו כמה פעמים עם כלבים. לגבי האירוע משנת 2014 מסרה העדה כי היה לה אז כלב אחד, היא והמתלונן שחררו את הכלבים שלהם בבית ספר סמוך. העדה מסרה, כי הכלבים רבו על שתיית מים, והכלב של המתלונן נפגע פגיעה קלה באזור הצוואר. היא לקחה אחריות על המעשה ושילמה עבור הוצאות הטיפול.
30. העדה מסרה, כי סיפרה על האירוע הזה במשפחה **"... זה לא היה משהו דרמטי, מינורי, אנחנו שכנים טובים, הכלבים שיחקו יפה, לפעמים ילדים פוצעים אחד את השני..."**. העדה מסרה, כי המתלונן נהג להיכנס לחצר הבניין שלהם למרות שהעירו לו לא לעשות כן.
31. העדה מסרה, כי אחרי האירוע בין הכלבים בשנת 2014 היא החליפה פרטים עם המתלונן **"...הוא התחיל לסמס לי אם את רוצה לעלות אלי, נשב במרפסת, נעשן גראס רפואי, ואני ממש לא מעוניינת..."**.
32. בחקירתה הנגדית מסרה העדה, כי היא עברה לדירה חדשה כיוון שהגוש הגדול רחוב שטרייכמן לא התאים לה. היא גם הוסיפה, כי המסרון האחרון שקיבלה מהמתלונן היה בשנת 2015.

הערכת העדויות

33. כפי שציינתי, המתלונן עשה עלי רושם אמין. המעבר שלו בשביל שעובר בבניין ברחוב שטרייכמן 4 היה ידוע לנאשם ולביתו. בניגוד לטענותיו, הנאשם היה מודע כי כלבו הבוגר נשך בעבר את כלבו של המתלונן. לעניין זה מהימנה עלי עדות בת הנאשם ממנה עולה כי היא סיפרה על כך להוריה.
34. הנאשם הפריז בהתייחסותו למתלונן כשתיאר אותו כמי שמטריד את בתו עד עצם היום הזה. הבת הבהירה כי ההטרדות נפסקו כבר בשנת 2015, ואף מסרה בניגוד לדברי אביה כי עזבה את רחוב שטרייכמן לא בגלל המתלונן אלא בגלל חוסר חיבתה ל"גוש הגדול".
35. איני מאמין לנאשם, כי הכלבים היו עם רצועה. הדברים לא מתיישבים עם תיאור האירוע על ידו בהודעתו במשטרה, וכן בדבריו בפני כלבים שהיו במרחק של 2 מ' מהמתלונן שבא עם כלב לא מסורס שמושך תשומת לב כפי שטוען הנאשם לא יכלו לרוץ לעבר המתלונן כגרסת הנאשם מבלי שהוא בולם אותם.
36. הנאשם ניסה לצמצם את המרחק בין הכלבים למתלונן כדי לחזק את גרסתו כי היו קשורים ברצועה באורך 5 מטרים. אני קובע, כי דברים אלה אינם אמת וכי הכלבים היו ללא רצועה.

ההיבט המשפטי

37. הנאשם מואשם כי ביצע עבירה לפי סעיף 338 (א) (6) לחוק. כותרת העבירה הינה מעשי פזיזות ורשלנות. סעיף קטן (א) שהינו החלק הכללי המשותף ל-9 עבירות הכלולות בסעיף קובע: **"העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו מאסר שלוש שנים"**.
- סעיף קטן (6) המיוחס לנאשם קובע: **"אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו"**.
38. חוק להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג - 2002 קובע בהגדרה "כלב מסוכן".

"כלב מסוכן כל אחד מאלה:

(1) כלב שמלאו לו שלושה חודשים ונשך נשיכה שגרמה לחבלה".

סעיף 11 לחוק הנ"ל קובע:

"(א) המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצריו (להלן - "החצרים"), אלא אם כן

הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה שאת אורכה וטיבה יקבע השר".

סעיף קטן (2) לאותו סעיף קובע:

"כלב מסוכן יוחזק בהתאם להוראות שיקבע השר. השר רשאי לקבוע, בין השאר הוראות בדבר. (1) חסימת פיו של כלב בזמם כשהוא מוצא מחוץ לחצרים. (2) קשירת הכלב או החזקתו בכלוב בתוך החצרים".

39. בתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), תשס"ה - 2004 תקנה 5 (3) נקבע כי יש לחסום בזמם פיו של כלב מסוכן.

40. העבירה המיוחסת לנאשם הינה עבירה התנהגותית, יצירת הסיכון כשלעצמה, בין אם הסיכון התממש וגרם לנזק מוחשי ובין אם לאו, יוצרים את העבירה.

41. העבירה לפי סעיף האישום היא עבירת רשלנות, היינו יש להראות כי הנאשם פעל בניגוד למצופה מבעל כלב סביר בנסיבות העובדתיות של המקרה. יש להדגיש, כי לרשלנות התורמת של הקורבן אין השלכה לעניין אחריות הנאשם בפלילים. ראה לעניין זה ע"פ 119/93 לורנס נ' מדינת ישראל פד"י מ"ח (4) פסקה 38.

42. כפי שצוין בע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל פד"י נ"ז (5) **"לעושה יכולת של אדם מן הישוב ובגדרה יכול הוא לחזות את הסיכון... שגורמת התנהגותו ולהיות מודע לצורך להימנע או לנקוט צעדים סבירים למניעת התממשותו של הסיכון..."**.

43. יש לציין, כי הצפיות הרלבנטית איננה ראיית הנולד בצורה מדויקת על כל פרטיה, אלא ראייתו בקווים כללים בלבד, זאת לגבי האירוע המהווה את הרשלנות, לא כל שכן לגבי תוצאותיו.

44. לעניין ביצוע העבירה במחדל נקבע בע"פ 6811/01 סעידה עלי אחמד נ' מדינת ישראל פד"י נ"ז (1), 26. **"תנאי להיווצרות עבירה של מחדל הוא כאמור בסעיפים 18 (ב) ו-(ג) זאת מקורה בדין ובין שמקורה בחוזה. מקור החובה הנדרש בעבירה שהיסוד ההתנהגותי בה הוא "סביל", הופך ליסוד מיסודות העבירה הטעון הוכחה כשלעצמו".**

45. ב"כ המלומד של הנאשם טען כי מרשו אינו אחראי לאירוע נשוא כתב האישום כיוון שהמתלון היה מסיג גבול. בעניין זה הפנה הסניגור לסעיף 41 ב' (3) בפקודת הנזיקין.

46. כבר בשנת 1980 נקבע כי אין פטור מחובת זהירות כלפי משיג גבול וכי יש לבדוק כל מקרה לגופו. בע"פ 186/80 יערי ואח' נ' מדינת ישראל פד"י ל"ה (1) 781 נאמר **"...היותו של הניזוק מסיג גבול, אין בה כשלעצמה כדי לשלול חובת הזהירות כלפיה מצד שני, עצם העובדה כי אדם נמצא על המקרקעין ללא רשות התופס וללא ידיעתו, עשויה להוות שיקול עובדתי בקביעת חובת הזהירות"**.

47. במקרה זה המתלונן היה בשטח פתוח שלהרבה מאוד אנשים גישה אליו ובידיעתו הכוללת של הנאשם, שציין כי ראה אותו גם בעבר באותו מקום. הנאשם היה חייב לדעת על קיום סכנה מצטברת מכלביו שהיו ללא רצועה באותו מקום. לכל אלה יש להוסיף את העובדה כי אחד הכלבים היה כלב מסוכן מאחר ונשך את כלבו של המתלונן בשנת 2014.

48. נוכח כל שצינתי לעיל אני קובע כי הנאשם נהג ברשלנות ממשית כלפי המתלונן וכלבו כשירד לחצר הבית המשותף שהוא מתגורר. הנאשם אחראי גם לתוצאה שנגרמה דהיינו השריטה בבטנו של כלב המתלונן וכן השריטות במותן המתלונן גם אם שריטות אלה נגרמו לו על ידי כלבו שהשתולל מתוך פחד.

49. התוצאה הינה כי אני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' אדר א' תשע"ט, 12 פברואר 2019, במעמד הצדדים